

CĪNOTIES AR VILTUS SKOLOTĀJIEM

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Kor. 10:1–17; Jer. 9:24; 2. Kor. 11:1–15, 22–28; 2. Kor. 12:20, 21; 2. Kor. 13:5.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo mūsu cīņas ieroči nav miesīgi, bet spēcīgi Dieva priekšā cietokšņu noārdīšanai”
(2. Kor. 10:4).

It kā Pāvils jau nebūtu pietiekami daudz problēmu, radās vēl viena, ar kuru viņam nācās tikt galā: viltus skolotāji draudzē. Šie cilvēki bija noskaņoti pret viņu un pret viņa darbu un kalpošanu. Vēl ļaunāk – šie viltus skolotāji bija pieviluši arī dažus Korintas draudzes locekļus. Cīņu pret šo problēmu Pāvils raksturo kā garīgu karu.

Vai tas būtu pārspilējums? It nemaz. Pāvils zināja, ka galu galā šie cilvēki pretojas nevis viņam, bet pašam Kristum. Viņš nebija narcistisks vadītājs, kurš rūpējas par savas reputācijas uzturēšanu, lai tādējādi nostiprinātu savu varu un autoritāti pār padotajiem. Viņš zināja, ka vēsts, kuru viņš bija aicināts sludināt, ir dzīvības un nāves jautājums ar mūžīgām sekām. Un viņš zināja, ka pats Dievs viņu ir sūtījis to darīt: “Pāvils, pēc Dieva gribas aicināts būt par Jēzus Kristus apustuli” (1. Kor. 1:1).

Runājot par viltus mācībām, draudzei jārikojas ar mīlestību, bet arī ar stingrību, balstoties uz Rakstu autoritāti. Evaņģēlija vēsts jāsauglabā nesamaitāta un tīra, lai dvēselēm tiktu dota mūžības cerība.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 19. decembrī.

Garīgs karš

Izlasi 2. Kor. 10:1–11. Pāvila lēnprātība attiecībās ar korintiešiem dažkārt tika sajaukta ar vājumu. Kuri vārdi vai frāzes šajā fragmentā atklāj Pāvila drosmi risināt viltus skolotāju problēmu Korintā? _____

2. Kor. 10. nodaļu Pāvils iesāk ļoti personiski: “Es pats, Pāvils, jūs personīgi lūdzu” (2. Kor. 10:1, HCSB). Tas parāda, cik ļoti viņš bija norūpējies par viltus mācību iekļūšanu draudzē. Viņa vārdi 2. Kor. 10:1 ironiski atsaucas uz viņa pretinieku apsūdzību, ka viņš esot biedējošs terorizētājs, kad raksta vēstules no attāluma, bet nožēlojams glēvulis, kad satiekas ar cilvēkiem klātienē (2. Kor. 10:10, 11). Viņš atbild, ka tas, kas šķita vājums, patiesībā ir spēcīga lēnprātība un Kristum līdzīgs maigums.

Ar viltus skolotājiem jāsastopas drosmīgi un pārliecinoši (2. Kor. 10:2), bet tam jābūt kombinācijā ar Kristus lēnprātību (2. Kor. 10:1). Jēzus reiz sacīja: “Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs” (Mt. 11:29). Tomēr Jēzus arī drosmīgi stājās pretī naudas mijējiem templī, apgāžot viņu galdus un nosaucot tos par laupītājiem (Mt. 21:12, 13). Viņš arī farizejiem tieši sejā pateica, ka viņi ir liekuļi un nobalsināti kapi (Mt. 23:23–27). Arī Pāvils, tāpat kā Jēzus, zina, ka mēs atrodamies garīgā karā, kas prasa izmantot visu Dieva bruņojumu (Ef. 6:12–17).

Pāvila valoda 2. Kor. 10. nodaļā ir militāra, jo ir apdraudētas dzīvības (2. Kor. 10:3–6). Tas nav tikai cilvēcis konflikts, bet dievišķa cīņa par dvēseļu mantošanu Kristum. Šajā sakarā katrs nepareizs arguments un augstprātīgs uzskats ir jāiznīcina, balstoties uz Dieva Vārdu, lai katra doma tiktu notverta un darīta paklausīga Kristum (2. Kor. 10:5).

Šajā garīgajā karā Pāvils rīkojas ar Kristus autoritāti. Tomēr šī autoritāte ir dota celšanai, nevis iznīcināšanai (2. Kor. 10:8). Garīgajiem vadītājiem ir viegli apgalvot, ka viņi darbojas Dieva autoritātē. Tomēr viņiem jāatceras, ka autoritāti viņiem ir piešķīris Kristus, un viņiem, tāpat kā Kristum, jābūt lēnprātīgiem un pazemīgiem sirdī. Pāvila apgalvojums par Kristus doto autoritāti izriet no viņa raizēm, ka korintieši ieklausās nepareizajos cilvēkos, tādējādi apdraudot savu uzticību Kristum.

Kā mēs, saskaroties ar viltus skolotājiem, varam vienlaikus būt gan maigi, gan drosmīgi? Kāpēc mums jābūt abējādiem? _____

Lielīties Kungā

Vakar mēs redzējām, ka Pāvils un viņa līdzstrādnieki savu kalpošanu veica kā garīgu karu, izmantojot Dieva ieročus. Šodien mēs redzēsīm, ka viltus skolotāji darbojas saskaņā ar cilvēciskiem kritērijiem. Viņi lielās nepamatoti. Savukārt Pāvils lielās tikai ar Kungu. Kā viņš rakstīja: “Bet, kas lielās, lai lielās ar To Kungu” (2. Kor. 10:17).

Izlasi 2. Kor. 10:13–17. Kā konkurences gaisotne var kaitēt evaņģēlija sludināšanai?

Pāvila lielīšanās ir aizrāvusi pētniekus visos laikmetos. Lielīšanās tomēr bija izplatīta prakse senajā pasaulē, un to kontrolēja sabiedriskās normas, lai neapvainotu klausītājus. Pāvils zināja šīs normas un tās ievēroja. Turklāt Pāvils skaidri norāda, ka viņa veids, kā lielīties, atšķiras no viltus skolotāju lielīšanās. Viņš lielījās ar Kungu (2. Kor. 10:17). Tas ir citāts no Vecās Derības: “Bet, kas grib lielīties, lai lielās ar savu atziņu, ka viņš Mani pazīst un zina, ka Es esmu Tas Kungs, kas uztur virs zemes žēlastību, patiesību un taisnību; jo uz tādiem Man ir labs prāts, saka Tas Kungs” (Jer. 9:23). Ar šo citātu no Jeremijas grāmatas Pāvils parāda, ka uzmanība ir pievērsta Kristum – Kristus mīlestībai, taisnīgumam un taisnībai.

Citiem vārdiem, Pāvila lielīšanās koncentrējas uz Dieva darbiem Kristū. Tādējādi viņa “lielība” ir bībeliska un nevienam neuzbāžas. Savukārt viņa pretinieki nonāca konkurences gaisotnē, salīdzinot sevi ar citiem. Tas ir muļķīgi! (2. Kor. 10:12)

2. Kor. 10:14–16 Pāvils norāda, ka evaņģēlija sludināšana ir viņa kalpošanas galvenais mērķis gan Korintā, gan ārpus tās. Pāvila mīlestība uz Jēzu lika viņam pastāvīgi runāt par pestīšanas labajām ziņām, kas atrodamas Kristus nāvē un augšāmcelšanās notikumā.

Atšķirībā no viltus skolotājiem Korintā, kas slavīnāja sevi, Pāvilu slavēja un apstiprināja Dievs (2. Kor. 10:12, 18). Viņš bija “pēc Dieva gribas aicināts būt par Jēzus Kristus apustuli” (1. Kor. 1:1). Viņš bija uzticīgs šim aicinājumam līdz dzīves galam (2. Tim. 4:7).

Pārlasi 2. Kor. 10:12–18. Kā draudzes vadītāji vai pat locekļi var izvairīties no konkurences gaisotnes? Kāpēc ir tik viegli iegrimt lietās, kas patiesībā nav svarīgas?

Viltus skolotāji – identificēti

Jaunajā Derībā ir vairāki brīdinājumi par viltus skolotājiem kristīgajās kopienās. Jēzus pats brīdināja mācekļus par tādiem (Mt. 7:15–20). Arī apustuļi pievērsa tam uzmanību (Gal. 1:6–9, 1. Tim. 6:3–5, 2. Pēt. 2:1–3).

Izlasi 2. Kor. 11:1–15. Kā Pāvils attēlo izaicinājumus, ar kuriem viņam jāsaskaras attiecībā uz šiem viltus skolotājiem? _____

Pāvils atmasko viltus skolotāju darbību. Tajā pašā laikā viņš norāda, ka viņa paša kalpošana ir vērsta uz Kristu. Viņš salīdzina Korintas draudzi ar līgavu un sevi pasludina par tās tēvu, ar atbildību to nodot Kristum (2. Kor. 11:2). Viņš to dara, jo mil draudzi (2. Kor. 11:11). Tāpēc viņš pat bija gatavs nebūt finansiāls slogs draudzei, kaut arī viņam bija tiesības saņemt atbalstu (2. Kor. 11:7–12).

Savukārt “visaugstākie apustuļi” (tas, iespējams, ironiski attiecas uz viltus skolotājiem) tiek salīdzināti ar čūsku, kas maldināja levu (2. Kor. 11:3). Viltus skolotāji Korintā, tāpat kā sātans Ēdenes dārzā, ir raksturoti kā maldīgi un samaitāti (2. Kor. 11:3, 4). Pāvila galvenās raizes bija par to, ka viņi var ievest korintiešus maldīgos uzskatos un iedvest nostāties pret Kristu.

Šie cilvēki sludināja citu vēsti nekā Pāvils – citu Jēzu un citu evaņģēliju (2. Kor. 11:4). Tas parāda, ka ne visi, kas sludina Jēzu, ir Dieva iecelti instrumenti. Šajā sakarā Jēzus pats sacīja: “Ne katrs, kas man saka: “Kungs, kungs”, ieies debesu valstībā, bet tas, kas dara Mana Debesu Tēva gribu” (Mt. 7:21). Gal. 1:6–9 Pāvils norāda, ka ikviens, kas sludina citu evaņģēliju, sev uzliek lāstu, kamēr daži Korintā bija iecietīgi pret šādu kļūdu.

Pāvils atmasko viltus apustuļus, sakot, ka viņi ir “viltīgi strādnieki, izlikdamies par Kristus apustuļiem” (2. Kor. 11:13). Viņi maskējas kā Kristus apustuļi, tāpat kā “sātans izliekas par gaismas eņģeli” un “viņa [sātana] kalpi izliekas par taisnības kalpiem” (2. Kor. 11:14, 15). Cik traģiska situācija – viņi pasludina sevi par Kristus kalpiem, bet darbojas kā sātana aģenti. Pāvils noslēdz domu, sakot, ka viņu “gals būs tāds kā viņu darbi” (2. Kor. 11:15).

Cik spēcīgi Pāvils reaģē uz kļūdām draudzē! Ko tas liek mums secināt? _____

Ciešanas evaņģēlija dēļ

Pēc tam, kad Pāvils bija atmaskojis viltus skolotājus kā sātana aģentus (2. Kor. 11:1–15), viņš tagad “spēlē” viņu spēli, mazliet lepni lietojies kā muļķis (2. Kor. 11:16–21), lai korintieši redzētu, cik bezjēdzīgi ir klausīties viltus skolotāju runas. Ja korintieši viņus augstu vērtēja, tad Pāvils bija pelnījis vēl lielāku uzmanību. Viņa ciešanas evaņģēlija dēļ rāda, ka viņš ir uzticīgs Kristus kalps (2. Kor. 11:22, 23).

Izlasi 2. Kor. 11:22–28. Kādu domu viņš šeit izsaka? _____

Lai gan Pāvila ebreju tituli bija vienādi ar viltus skolotāju tituliem (2. Kor. 11:22), viņa kalpošana Kristum tos pārspēj (2. Kor. 11:23). “Vai viņi ir Kristus kalpi?” viņš jautā. Atbilde ir: “Es esmu vairāk.” Viņa darbs bija bagātāks; viņa ieslodzījumi biežāki; viņa sitieni smagāki.

Bet tas nav viss. Viņa ciešanu sarakstā ir arī piecas reizes trīsdesmit deviņu sitienu sodi (2. Kor. 11:24), sišana ar nūjām, nomētāšana ar akmeņiem, kuģu avārijas, briesmas jūrā (2. Kor. 11:25), briesmas ceļojumos, uz upēm, briesmas no bandītu uzbrukumiem, no tautiešiem, no pagāniem, no pūļiem, tuksnesī, briesmas no viltus kristiešiem (2. Kor. 11:26), ļoti smags darbs, bezmiegs, bads, slāpes, pārtikas trūkums, aukstums, kailums (2. Kor. 11:27). Un, it kā ar to vēl nebūtu gana, viņam vēl bija jātiek galā ar satraukumiem, jo viņš dziļi raizējās par draudzēm (2. Kor. 11:28). Tikai īsts Kristus kalps būtu gatavs tādā veidā ciest evaņģēlija labā. Ja Pāvils tiešām vēlētos lepoties ar savām ciešanām, viņam būtu daudz ko teikt. Tomēr nākamajā vēstules daļā redzams, ka viņa lepnuma iemesls balstījās nevis uz viņa darbiem Kristum, bet uz to, ko Kristus bija darījis viņam. Pāvils zināja, ka Dieva spēks redzamāk izpaužas cilvēka vājībā (2. Kor. 12:9, 10). Dodot viņam ērkšķi miesā (2. Kor. 12:7), Dievs pasargāja Pāvilu no lepības par saviem sasniegumiem. Tas uzturēja viņu pazemīgu, apzinīgu par savu vājumu, atkarīgu no dievišķā spēka un sagatavotu saņemt vairāk Dieva žēlastības un žēlsirdības.

Vai arī tu esi cietis evaņģēlija dēļ? Ko esi guvis no šīs pieredzes? Kā Pāvila attieksme pret savām ciešanām var palīdzēt tev tikt galā ar savējām? _____

Aicinājums tiem, kas nenožēlo

2. Kor. 12:14–13:10 Pāvils informē draudzi par savu trešo apmeklējumu (2. Kor. 12:14; 13:1). Viņš bija parādījis, ka nav zemāks ne par vienu no viltus apustuļiem, un tagad kļūst pārliecināts, ka vēlreiz jādodas uz Korintu, lai mēģinātu glābt tos draudzes locekļus, kuri nav nožēlojuši grēkus. Īstenībā tas bija viens no galvenajiem šī apmeklējuma mērķiem. Viss, ko Pāvils darīja un runāja, bija domāts draudzes stiprināšanai (2. Kor. 12:19).

Izlasi 2. Kor. 12:20, 21. Kādi grēki apdraudēja Korintas draudzes garīgo stāvokli? _____

Grēku saraksts 2. Kor. 12:20, 21 ir līdzīgs tiem sarakstiem, ko atrodam citās Pāvila vēstulēs (Rom. 1:29–31; Gal. 5:19–21). Pirmie divi punkti parādās 1. Kor. 3:3, kur Pāvils runā par skaudību un ķildām Korintas draudzes locekļu vidū. Pāvils baidās, ka līdz viņa trešajai vizītei nekas daudz nebūs mainījies. Viņš saka: “Es baidos, ka tad, kad nākšu, es jūs neatradīšu tādus, kādus vēlos.” Pie tam viņš piebilst: “Jūs mani neatradīsiet tādu, kādu vēlaties” (2. Kor. 12:20, ESV). Tas nozīmē, ka tā vietā, lai rīkotos ar viņiem “Kristus lēnprātībā un maigumā” (2. Kor. 10:1, ESV), viņš nu būs “gatavs sodīt katru nepaklausību” (2. Kor. 10:6, ESV).

Viņa galvenās bažas bija, ka tie draudzes locekļi, kas bija iesaistīti nešķīstībā, netiklībā un izlaidībā, iespējams, nebija nožēlojuši grēkus (2. Kor. 12:21, ESV). Tieši šādi grēki izraisa šķelšanos draudzē.

Tālāk Pāvils pievēršas draudzes disciplīnas lomai, lai izglābtu tos, kas grēko (2. Kor. 13:1–4). Vājums neattaisno grēcīgu dzīvesveidu. Tiem, kuri vēlas dzīvot uzvarošu dzīvi, ir pieejams spēks (2. Kor. 13:4). Fakts, ka daži Korintā piekopa netiklību, liecina, ka Dieva spēks viņu dzīvē nebija realitāte. Pāvils vēlējās, lai viņi nožēlotu grēkus un piedzīvotu spēku, kas ved pie paklausības. Viņu disciplinēšana bija pēdējais, ko viņš gribēja darīt. Viņš saka: “Mēs lūdzam Dievu, lai jūs nedarītu ļaunu [...], bet lai jūs darītu to, kas ir pareizi [...]. Mēs lūdzam par jūsu atjaunošanu” (2. Kor. 13:7–9, ESV). Cik skaista lūgšana! Viņš aicina pārbaudīt sevi, lai noskaidrotu, vai viņu ticība ir dzīva.

Izlasi 2. Kor. 13:5. Ko nozīmē stāvēt ticībā? Kā tu vari zināt, ka esi ticībā? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenas Vaitas raksts “Laodiķejas draudze” žurnālā “The Advent Review and Sabbath Herald” 1873. g. 30. septembrī.

“Dievs sargā Savu tautu no pagātnes kļūdām. Vienmēr ir pastāvējuši viltus skolotāji, kas, sludinot kļūdainas mācības un bezdievīgu dzīvesveidu, centās maldināt pat izredzētos.” (Elena Vaita “The Advent Review and Sabbath Herald” 1904. g. 7. janv.)

“Kungs ir paredzējis, ka mūsu uzskati tiks pārbaudīti, lai mēs saprastu nepieciešamību rūpīgi pētīt dzīvos Dieva vārdus un noskaidrot, vai mēs patiesi stāvam ticībā. Daudzi, kas apgalvo, ka tic patiesībai, ir kļuvuši pašapmierināti, sakot: ‘Es esmu bagāts, man ir pārpilnība, un man nekā netrūkst.’” (Elena Vaita “Counsels to Writers and Editors” 36. lpp.)

“Cilvēki pieņem maldus, kad patiesība ir skaidri norādīta; un, ja vien viņi savas mācības pakļautu Dieva Vārdam, nevis lasītu Dieva Vārdu savu mācību gaismā, lai pierādītu savu uzskatu pareizību, viņi nestaigātu tumsā un aklumā un nepieķertos maldiem. Daudzi piešķir Rakstu vārdiem tādu nozīmi, kas atbilst viņu pašu uzskatiem, un tā viņi maldina paši sevi un pieviļ citus ar nepareizu Dieva Vārda skaidrojumu. Kad mēs ķeramies pie Dieva vārda pētīšanas, mums tas jādara ar pazemīgu sirdi. Visa savtība un vēlme pēc oriģinalitātes ir jānoliek malā. Ilgi lolotus uzskatus nedrīkst uzskatīt par nekļūdiģiem.” (Elena Vaita “Counsels to Writers and Editors” 36., 37. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasiet vēlreiz 2. Kor. 10:1–6. Kāda ir Pāvila stratēģija garīgajos “karos” par Dieva patiesību, un kā mēs to varam izmantot savos garīgajos karos?

2. Bībelē teikts, ka pirms laiku beigām daudzi viltus skolotāji centīsies novērst cilvēkus no patiesības. Ko jūsu vietējā draudze var darīt, lai novērstu draudzes locekļu ietekmēšanos no viltus skolotājiem, pat ja tie atrodas tajā pašā draudzē? Kāpēc tas ir būtiski draudzes misijas izpildei?

3. Kāpēc Pāvilam bija nepieciešams lielīties ar ciešanu garo uzskaitījumu (2. Kor. 11:16–33)? Ko nozīmē “lepoties Kunga dēļ”?

4. Kāpēc ir svarīgi, lai draudzes locekļi pārbaudītu sevi – savu ticību (2. Kor. 13:5)? Kāda ir šīs pārbaudes nozīme?